

Els drets culturals entren a la llei. El debat tot just comença

Published by [Interacció](#) [1] on 23/03/2017 - 11:51 | Last modification: 30/06/2026 - 10:19

Llegit avui, aquest text permet tornar al moment en què els drets culturals van entrar formalment en la legislació francesa a través de les lleis NOTRe i LCAP. Més que una celebració, l'article recull un debat entre senadores que intenten aclarir què significa aquest reconeixement jurídic i quines conseqüències pot tenir per a les polítiques culturals. El resultat és una conversa que mostra tant les expectatives com les cauteles que acompanyen el concepte. (n. de l'e., 2026)

L'entrevista parteix d'una idea compartida: la democràcia cultural no substitueix les polítiques culturals existents, però obliga a repensar-les. Els drets culturals són presentats com una manera de reconèixer la dignitat de cada persona, la pluralitat d'experiències culturals i la necessitat d'incorporar més veus en la definició de les polítiques públiques.

Les autores rebutgen la idea que els drets culturals impliquin abandonar la democratització de la cultura. Al contrari, els consideren un complement que permet superar algunes limitacions d'un model excessivament centrat en l'oferta cultural i en els equipaments. Catherine Tasca assenyala que la novetat consisteix a situar les persones al centre de la reflexió i no únicament les infraestructures o els dispositius de difusió.

? Els drets culturals desplacen l'atenció des dels equipaments cap a les persones, les seves experiències i la seva capacitat de participar en la vida cultural.

Una part significativa de la conversa gira entorn de les resistències que ha generat el concepte. Algunes provenien del temor a crear nous drets exigibles sense recursos suficients. D'altres expressaven la por que els drets culturals poguessin derivar cap a formes de relativisme cultural o de comunitarisme. Les entrevistades insisteixen que aquests drets només tenen sentit si es mantenen vinculats als drets humans universals, a la llibertat de creació i al respecte de la diversitat.

Resulta especialment interessant la insistència en el fet que els drets culturals no són només drets dels públics. També afecten els artistes i creadors, la llibertat dels quals ha de continuar essent un principi irrenunciable.

El valor principal del text no és oferir una definició tancada dels drets culturals. És mostrar que la seva incorporació a la llei obre una pregunta més profunda: com poden les polítiques culturals reconèixer la diversitat de les persones sense renunciar a construir un espai comú? Aquesta tensió continua sent un dels debats centrals de les polítiques culturals actuals.

Referència

Blandin, M.-C., Morin-Desailly, C., Robert, S., i Tasca, C. (2017). *Les droits culturels consacrés par la loi : et après ?* L'Observatoire, 49, 9–14. <https://doi.org/10.3917/lobs.049.0009> [2]

Categories: Publicacions acadèmiques

Categories: Recursos i publicacions

Tags: drets culturals

Tags: participació cultural

Tags: diversitat cultural

Tags: governança cultural

Tags: pensament cultural

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2017/drets-culturals-llei>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://doi.org/10.3917/lobs.049.0009>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/6982>